

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 17 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 74

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	» 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργυ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας ἡρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Α'

Οἱ δύο φίλοι ἐκάθησαν ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ πλήρους θαυμάτων καφενεῖου, καὶ ἀφοῦ διέταζαν φιᾶλην Μαδέρας, ἤρξαντο συνομιλεῖν καὶ παρατηροῦντες τὸν ἐνώπιόν των ὄχλον, τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν ἀσκόπων περιπατητῶν, ἀνθρώπων πολυασχόλων, ἐπισωρευμένων ἐν τοῖς πεζοδρομίοις τῶν οἰκίων μεταξὺ τῆς πέμπτης καὶ ἐβδόμης ὥρας, καὶ ἀκούοντες τὸν ἐκκωφευτικὸν κρότον τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κυλιομένων ἀμαξῶν, εἰς ὃν ὁ κόσμος τῶν βουλευτῶν ἠρέσκετο ὡς ἐν μουσικῇ.

Ἐν τῷ μεταξύ αἰφνης ὁ Λεφλὼ ἀπέστειλε χαιρετισμὸν μεταξὺ τοῦ πλῆθους ἐκεῖνου, ὅστις δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ φίλου του.

— Χαιρετᾷς τούλάχιστον γυναῖκα;

— Καὶ μίαν ἐξαισίου κάλλους, ἀπῆντησεν ὁ Λεφλὼ.

— Αὕτη βεβαίως, διέκοψεν ὁ δὲ Βαρζάκ, θὰ ἔχῃ πολὺ καλὰ μάτια διὰ νὰ σὲ διακρίνῃ μεταξὺ τόσο πλῆθους.

— Σὲ πειράζει τοῦτο, ἔ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λεφλὼ.

— Μπᾶ!

— Εἶνε γυνὴ φίλου μας. Ἐμάντευες;

— Αὐτὸ εἶνε μυστήριον. Ἄλλως μοὶ εἶνε ἀδιάφορον.

— Καὶ εἰς ἐμὲ ὁμοίως.

Ἐμεινον πρὸς στιγμὴν σιωπῶντες μετ' ὀλίγον δὲ ὁ δὲ Βαρζάκ ἐπανέλαθεν:

— Ἐγενεες λοιπόν, φίλε μου, καὶ μυστηριώδης:

Ὁ Λεφλὼ ἤρξατο νὰ γελά.

— Δὲν ἐνόησες, φίλε μου, ἔτι ὅτι αὕτη εἶνε νόμιμος σύζυγος τοῦ φίλου μας Ρενὲ δ' Ὁρμέλ; Εἶνε ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ μικρὰ Μάγδω, ὡς ἐκεῖνος τὴν ἀποκαλεῖ.

— Εἶνε λοιπόν νυμφευμένος; ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ὁ δὲ Βαρζάκ, δὲν τὸν ἐπανεῖδον ἀπὸ τοῦ τελευταίου μου ταξειδίου.

— Ἐ! καλὰ, φίλτατε, εἶνε νυμφευμένος.

— Καὶ αὕτη ἀληθῶς εἶνε τόσο ὠραία;

— Ὁραισιότατη. Δὲν εἶνε οὔτε κληρονόμος, οὔτε πριγκίπισσα, εἶνε ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ μικρὰ Μάγδω. Γνωρίζεις τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν εὐγενὴ τοῦ Ρενὲ καρδίαν; δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ γάμου καὶ βλέπεις ὅτι ἔλαβε γυναῖκα τῆς ὀρεξείως του. Ξανθὴν, ἐξαισίου κάλλους, ἀπλὴν τοὺς τρόπους, ἡ ὁποία θὰ ἐγύριζε τὴν κεφαλὴν ὅποιοιδήποτε ἀνθρώπου. Ἴδου λοιπόν ὅλον τὸ μυστήριον. Πραδοξος ἱστορία συνέβη εἰς τὴν κυρίαν δ' Ἀρμέλ κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ Salon, τὴν ὁποίαν ἂν θέλης δύναμαι νὰ σοὶ διηγηθῶ. Θὰ εἶμαι λίαν βραχύς.

— Σὲ ἀκούω.

Β'

« Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατελεῖ, ὁ δὲ ἥλιος εἶχεν ἄρκετὰ προχωρήσει εἰς τὸν κυανεὺν οὐρανόν, ὅτε ὁ Ρενὲ δ' Ἀρμέλ μετὰ τῆς συζύγου του, τῆς μικρᾶς τοῦ Μάγδω, διηρθύνετο εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μικρὰ τις εἰκὼν ἐφεῖλκυσε τὴν προσοχὴν των. Αὕτη, ἐπιγραφομένη «Μετὰ τὸ Λουτράν», ἀπέσπα τὸν θαυμασμὸν τῶν καλλιτεχνῶν, καὶ δικαίως, διότι οὐδέποτε εἶνε δυνατόν ἐντεχνώτερον καὶ φυσικώτερον νὰ δώσῃ τις ζωὴν εἰς τεμάχιον ὑφάσματος, νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ μὲ λεπτότητα καὶ ἀπαράμιλλον τέχνην τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ

χρῆεντος ἐκεῖνου ὄντος, ὅπερ καλοῦσιν ὠραία γυναῖκα.

» Βλέποντες τὸ πλῆθος ἐκεῖνο περίξ τῆς εἰκόνος, ἔλαβον θέσιν ἐπὶ τινος διθανίου, ὅπου ἡ Μαγδαληνὴ κατέστη δευτέρου κέντρον θαυμασμοῦ. Τὰ φιλάρεσκα τῶν ἀνδρῶν βλέμματα καὶ τὰ ζηλότυπα τῶν γυναικῶν προσηλοῦντο ἐπ' αὐτῆς.

» Μετ' οὐ πολὺ, ἀφοῦ παρατήρησαν ὅτι ἡ θορυβώδης ὁμήγυρις δὲν ἠραιούτο ἀπεφάτισαν νὰ ἐνωθῶσι μετ' αὐτῆς. Καθόσον προῦχώρουν οἱ ἐρασιτέχναι, οἵτινες ἐπέστρεφον, ἀφοῦ εἶχον ἤδη παρατηρήσει... Ἐσταμάτων περίξ αὐτῶν, ἐξακοντίζοντες πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν τολμηρὰ βλέμματα, καὶ ἐφαίνοντο ὡσεὶ συνδιαλεγόμενοι περὶ ζητημάτων λίαν οἰκείων.

» Ὁ Ρενὲ ἐδοκίμασε μεγάλην στενοχωρίαν, ἰδεῖν συγκεχυμέναι, τὰς ὁποίας δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ, ἀνεκυκλῶντο ἐν τῷ νῷ του καὶ ἡσθάνετο τὰς ἐλαφρὰς ἐκείνας φρικιάσεις, αἵτινες προηγούνται συνήθως τῶν ἀπροσδοκῆτων συμφορῶν. Ἠρκέσθη λοιπόν μόνον νὰ τῆς εἴπῃ:

» — Πῶς σὲ παρατηροῦσι! νομίζει τις ὅτι σὲ γνωρίζουν.

» Ἀλλ' ἀπὸ τῶν χειλέων ἐκείνης διέφυγε μεῖδιμα τόσο γλυκὺ, τόσο ἀγνόν, ὥστε ἐκεῖνος ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἐγκαρδιωθέντα.

» Τέλος, μετὰ πολλὰ ὠτήματα κατῳρώσαν νὰ πλησιάσωσι τὴν τόσο πεφημισμένην εἰκόνα. Αὕτη παρίστα γυνὴν γυμνὴν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο κατὰ τὸ ἥμισυ, ξανθὴν, ἥς ἡ ἀπαστράπτουσα κόμη ἐκυμάτιζε χαριέντως καὶ τὸ ὠραῖόν της στῆθος ἐξαγκούτο ἀναλόγως τῆς σφριγώσης νεότητός της. Θαλαμηπόλος ἐσπόγγιζε τοὺς λεπτοὺς της πόδας, ἐνῶ ἐκείνη κατωπτρίζετο ἐν μικρῷ κατόπτρῳ, ὅπως διαβόεθι ἐν αὐτῷ τὸ μικρὸν πρόσωπόν της, τὸ τόσο ὠραῖον, μὰ τόσο ὠραῖον... Ἦτο τέλος πλάσμα, τὸ ὁ-